

Aniversari simbòlic

per J. CASTANYNS I TORRENT (de les Joventuts d'Esquerra)

Dimarts feu tretze anys que morí vilment assassinat Salvador Seguí el «Noi del Sucre». No és possible oblidar la seva vida: un exemple, una conducta, un ideal; ni la seva mort: un crim abjecte, perpetrat pels assalariats de la monarquia, que del pistolisme en feien una professió. A poques passes d'ell també queia, greument ferit, el seu digníssim company Francesc Comes, que morí pocs dies després a conseqüència dels trets rebuts en l'atemptat.

Però aquella sang roenta i generosa, que va tenyir de roig viu els carrers de Barcelona, no es va perdre. Els postulats constants i el contacte directe amb les multituds que havia portat a terme, amb tenacitat admirable, Salvador Seguí, durant la seva vida social, escampant arreu les sanes doctrines de llibertat, germanor, equitat i justícia social, doctrines que eren carn de la seva carn i essència de la seva ànima, abonaren abastament el terreny perquè la sang ofrenada pel mestre, fos llavor idealista que fructifiqués ràpidament, creant una consciència ciutadana la qual, repudiant els procediments indignes d'aquells éssers abjectes i les seves institucions, fent possible l'adveniment d'un règim nou que enderrocant tota la podridura borbònica, posés els fonaments d'una nova societat basada en els principis liberals, justos i democràtics preconitzats pel lluitador caigut.

Ens interessa, per damunt de tot honorar la figura absent, l'home tot cor, el cervell privilegiat, l'amic dels obrers, el cabdill clarivident i auster, i per aconseguir-ho estem disposats a sotmetre'ns a tota mena de sacrificis. Coincidències? Cadascú de nosaltres les veu i les palpa. La realitat no és pas avara de deixar-se veure. Diguem només que si d'ençà del seu assassinat no hem deixat passar cap ocasió per a enaltir i glossar la vida exemplar i heroica d'aquell català il·lustre, que fou l'ànima de l'organització obrera de Catalunya, en aquest tretzé aniversari de la seva mort podem fer-ho menys que mai. L'estela de Salvador Seguí es destaca en aquests moments com mai hagués pogut destacar-se, i els seus exemples de civilitat els necessitem ara més que mai.

L'obra de Seguí, en el camp societatari, fou d'organització, de cultura, de millorament, constructiva. Sabia que la més gran eficàcia revolucionària és en l'avenç lent, però continuat; en anar desgastant l'enemic; en guanyar posicions i saber-les conservar. Aquesta fou la seva tàctica. Algú creia, i encara hi ha qui ho creu, que és millor «fer de tant en tant la re-

volució», sense que l'experiència de veure quebrantades, desfetes les organitzacions proletàries, els fes desistir del seu error que, dissortadament, persisteix. No fa falta dir de quina part està la raó. N'hi ha prou amb recordar que llavors, en les lluites socials fortes, fermes, el proletariat obtenia les seves conquestes, sense emparar-se en altres forces que les de la raó i les del seu poderiu, sense tacar-se en el crim ni contaminar-se amb el robatori. N'hi ha prou amb fer memòria que llavors els avantatges obtinguts pels obrers quedaven fermes, sense que el costum de fer i perdre revolucions portés la intranquil·litat d'uns daltabaixos terribles. El Noi del Sucre era un revolucionari efectiu. No era un avalotador. Això fou la causa de la seva mort? Potser si. Salvador Seguí hauria portat les masses obreres, pas a pas, a la conquesta de les seves reivindicacions. Hem meditat molt sobre les causes que motivaren el crim que li causà la mort. I tenim l'íntima evidència que el seu assassinament nasqué d'una monstruosa aliança entre la burgesia temerosa i un extremisme nascut per a l'esterilitat.

Diuenge passat, la tomba de Salvador Seguí s'omplí de flors. Més amunt, a poques passes, flairen ramells en les tombes de Francesc Layret, Francesc Macià, Jaume Compte, Alba. Cinc homes justos, nets, honrats, i bons i preclars entre el poble. Els seus ambients foren durs, modestos. Els seus companys i amics foren lluitadors. Els seus seguidors vestien senzilla tela blava de proletari o burda pana grisa de camperol. En el dens silenci d'avui, els seguidors esperen. Els seus ambients són els mateixos, d'ahir.

Enguang l'homenatge al record de Seguí, i els màrtirs de la llibertat de Catalunya i la República, tindrà una significació especial i transcendent. Serà com una silenciosa protesta civil contra els qui han falsejat aquell règim que somniaren aquells homes insignes.

Tots aquests homes que hem esmentat eren homes de realitat, homes d'acció. Qui vulgui fer-se digne d'ells sap prou bé el camí que ha de seguir.

Al cap de tretze anys de la mort de Seguí, apareix amb tota la seva glòria aquella noble vida tràgicament truncada. Mentre que la maledicció del poble cau damunt els assassins—dels que han mort i dels que viuen encara—els ciutadans porten les flors del record a la tomba del màrtir, que resplendeix amb la doble lluisor vermella de l'ideal i de la sang.

Esquerra d'Olot, cordialment s'associa al general contentament de Catalunya, per haver-se restablert el seu Honorable President, Lluís Companys, i haver-se reincorporat novament a la Presidència del Govern de la nostra Generalitat. Salut i avant!

GUSPIRES

per FARRÉ

Aquesta indecència de periòdic olotí que s'anomena el «Dever», ja torna a bramar contra el Govern que s'ha donat el poble. Ja torna a runyir contra la Constitució aprovada per les Corts competents; ja torna a maldir de l'Escola laica, única legal a Espanya. Es la gent d'ordre aquesta que es queixa. La gent que martiritza, la que assassina, la que llença galledes d'aigua bullenta als infants orfes. I gosen escudar-se amb la religió. I mercadegen amb ella. Però diu, farsants: d'on han sortit les bandes d' straponistes, lladres i assassins que empastifen tot Espanya?

Parleu de tirania del Govern, feixistes olotins? No recordeu les guerres religioses? La Inquisició de mala memòria? La guerra de Filipines? Les guerres carlines i els seus afusellaments criminals i robos i deshonres de dames? Vosaltres feixistes parleu de tiranies? Més tiranies que la de l'Alemanya feixista o d'Itàlia de Mussolini?

Més tirants que els que llencen a la misèria milers i milers d'obriers del camp i de la ciutat pel sol fet de no voler fer traïció a la causa del poble?

Dèspotes vosaltres que imposeu els vostres ideals a cops de pistola-ametrelladora, actualment. Dèspotes vosaltres que incendieu esglésies, que són alhora dipòsits de municions. Dèspotes vosaltres que manegeu incendiar les vostres propietats per tal de fer morir de fam al treballador. Dèspotes i mercaders de consciències. Dèspotes i descreguts. Dèspotes plens d'ira. No us escudeu més amb la religió, homes sense fe, sense caritat i sense ànima. Usurers empedreïts que sols maldeu per la moneda. A l'infern amb la vostra farsa, que el foc etern que existís com prediqueu i no creieu, no seria prou càstig per la vostra casta innoble!

Mentiu cavernícoles olotins, quan afirmeu, en el vostre periòdic, que segons la Constitució, «a Espanya l'educació i la instrucció catòliques han d'ésser perseguides». Mentiu covardament i descaradament. Mentiu!!

El que persegueix o exigeix la Constitució és que els religiosos i els falsos ministres de la religió, no puguin imposar-se i esclavitzar el poble en llurs fets de consciència, religiosos o no; el que intenta la Constitució és la llibertat per a tots els espanyols, en el seu pensar i en el seu sentir. I res més!

De l'alliberament dels homes de les vostres urpes, vosaltres en dieu persecució. Farsants!